

ДОВКОЛА БУДОВИ УКРАЇНСЬКОГО РОБІТНИЧОГО ДОМУ В ТОРОНТО.

3 листа від Будівельного Комітету до Ц.В.К. ТУРФДім.

Дорогі Товариші!

Гадаємо, що цікаво буде почути Вам, як і всім робітникам і робітницям та свідомому фармерству Канади, яке заінтересоване будовою нашої нової інституції в Торонто та про те, як поступає будова, а головне кампанія збирання фондів на неї, як тутешні робітничі та фармерські товариства реагують на брудні наклепи наших добродішних доносчиків.

Будова будинку поступає стало вперед. "Стім-шуваль" вже виконано з пивниці і зараз ростуть стіни вгору. Погода тут не все сприяє. Хоч дощі часто турбують роботу, ми проте сподіємося, що коли Ви читатимете цього листа, тут почнеться робота коло заліза. Потриває вона приблизно один тиждень, після цього наступить цементування підлоги, а там закладання у-гольного камення, яке плануємо десь на початку місяця квітня.

Справа кампанії — хіба у нас можна думати про кампанію місячну? Кожний робітник і робітниця свідомі того, що в самому Торонто така кампанія почалася вже рік тому назад і продовжатиметься, поки будинок не буде виплачений. Тому то фонд будівельний зростає з кожним днем. Кожного дня робітники й робітнички зносять свої жертви, складають їх на всяких підприємствах, збирають самі на одержані лісти. В кожного видко на лиці зворушення й поважний настрій. Ось, ідуть з концерту. Пізно вночі повертають щільні громадами до будови, стоять, розмовляють і чомусь так приємно всім бодай хвилину постоїти над цєю будовою. Іде чоловік з роботи — повертає туди, щоб подивитися скільки вже зроблено. Ідуть діти зі школи та також попри будову. Словом — все жє тільки одною думкою про наш Дім. І це є власне запорукою, що сама кампанія випадіє надсподівано гарно. Всі підприємства, що відбулись досі з раменні цієї кампанії, були дуже успішні. З наших концертів люди примушені вертатись до дому через брак місця.

Що ж роблять тутешні хшанівці? Кому-ж з нас не відома їхня "робота"? Вони вже не віднині нею займаються. Тут вже до певної міри вони можуть похвалитися "традицією" цієї роботи. Називають всіх нас "для більшого ефекту" — й сенсації червоних комуністів й більшовиків. У відповідь на це наші робітничі товариства кажуть: коли вже бути мені червоним, так хай буду ним. Коли називають нас бандою за те, що ми тільки своїми жертвами допомагаємо такій

великій і корисній праці, так чому-б нам не стати членами цієї організації. І це ви самі бачите, коли на кожному вашому засіданні приймаєте все нових членів, що вступають до місцевого відділу ТУРФДім. Чи не є це гідна відповідь на всі наклепи й доноси.

В неділю, 27 лютого й 6. березня відбулися мітинги-концерти; з обох людей вертали з браку місця. Робітничі товариства солідаризуються й дружнє підтримують нашу будову. Ростуть стіни нашого будинку, росте членство організації.

А найкраще підтримує на дусі все місцеве робітничі товариства, що робітники й фармери по цілій Канаді працюють на користь нашої будови. Коли промовець на концерті 6. березня сказав: "Товариші, нинішнього вечора про будову Укр. Роб. Дому в Торонто говорять ціла українська Канада" — то стіни салі загреміли від бурлих оплесків.

Від себе й від імені всего українського робітництва в Торонто ми шлемо подяку всім тим українським працівникам в Канаді, що разом з нами працюють для здвигнення нашої великої інституції. Ми, товариші й товаришки, Вашу допомогу випрадаємо. Щиру подяку засилаємо Центральному Виконавчому Комітетові ТУРФДім за його дотеперішню працю й віримо, що й в майбутньому він нам допоможе.

За Будівельний Комітет,
В. Бонівець,
Торонто, 7. березня 1927.

В ОБОРОНІ ПОНЕВОЛЕНИХ НАРОДІВ.

Представники — п'ятьох поневолених народів під Польщею: Українців, Білорусів, Німців, Жидів і Литовців почали видавати у Варшаві місячник на англійській, німецькій, французькій і польській мовах, присвячений справам національних меншостей. Сам факт об'єднання польських народів для такого інформаційного журналу, що мав інформувати закордон про справдішні положення тих націй під Польщею, так заболів польську владу, що комісаріят міста Варшави сконфіскував цілий наклад першого числа цього часопису під назвою "Nation", хоч не було до того ні суттєвих, ні формальних причин.

Шойно по інтерпеляції в соїмі послів клубів тих національних меншостей адміністраційні власті уневажнили конфіскацію, зажадавши для людського ока на оправдання свого вчинку зміни благих речень в статті Дмитра Левицького.

СТОРИНКА НАШИХ ЧИТАЧІВ

ТОРОНТО — ЦЕНТР СХІДНОЇ КАНАДИ.

Торонто, Ont.

Робітничі товариства цілої Канади докладає всіх своїх сил, щоб збудувати Укр. Роб. Дім в Торонто. Подібне робилося тільки тоді, коли будовано виніпегський У.Р.Д., а решта роб. домів в Канаді будовано власними, місцевими силами. Виніпег, це культурний центр Канади. Там видаються наші часописи, там душа цілої нашої організації й тому, щоб зміцнити цей центр, робітничі товариства всієї країни мусять допомогти будові У.Р.Д. в Виніпегу. Можливо, що подібна будова в Торонто видається декому з товаришів цілком міцною і дотримуваною, але таким товаришам треба зрозуміти зовсім ясно, що це не є місцевою справою, але завданням всего робітничого Канади.

Перша українська імміграція до Канади сунулася в західні степи. Це був тоді новий, повний блискучих обіщань і можливостей край. Український селянин їхав там, де широкі простори урожайної землі чекали на нього і де, вже по традиції, він міг осісти й бути хліборобом-фармером. Тоді на "перехресті" фарми були такі, а то і "гомestead" можна було набути. На сходи, натомість, урожайні землі вже давніше були позабрані. В містях скопилися індустрія була не мало розвинена і попит на робітників був великий, коли тимчасом на заході будувалися великі залізні дороги й вносилися елеватори. Отже цілком природно, що великі маси української імміграції пішли на широкі поля середньої й західної Канади, а з тим фармерське містечко Виніпег зросло і там то найбільше згуртувалося українського населення. Тому до Виніпегу збудували великий центр.

А тимчасом на сході виростає велика індустрія. Тисячі фабрик підняли свої димари до хмар і тисячі робітників рук зуживала індустрія в цих фабриках. Велика повенна криза в 1920 і 1921 роках завадила фармерам. Дрібні фармери, а між ними й велика частина українських, почали втрачати свої землі й ставати індустріальними робітниками. Дорогі залізничні вже покінчили, і всі ці безземельні фармери, як і робітники з "гендів" повернули свої очі там, де вони могли-б заробити собі на життя — на індустріальний схід, центром якого є Торонто.

Вже тепер до великої міри, а в близькій будучині ще більше, український іммігрант — пролетар і український екс-фармер — пролетарі починають гуртуватися в Торонто, як індустріальний центр. Тут мусять робітничі товариства організуватися й освідомлятися.

Оже будова Укр. Робітничого Дому в Торонто не є справою тільки місцевого значіння, але завданням всего робітничого Канади. І всі робітники в Канаді повинні долажувати всіх своїх сил, щоб Торонто своєю силою було гідним центром східної Канади.

Тому кожний відділ робітничої організації в Канаді і кожний робітник і робітниця зокрема повинні поспішити з допомогою будові Укр. Робітничого Дому в Торонто.

РОБІТНИЦТВО ЗАХІДНОЇ КАНАДИ ДЛЯ У.Р.Д. В ТОРОНТО.

Едмонтон, Alta.

Українське робітничі товариства Едмонтону вважає справу будови Укр. Роб. Дому в Торонто своєю власною справою й виконує ухвалу 8. з'їзду з надзвичайно гарним успіхом. Кампанія на допомогу Торонто починається в

Едмонтоні виставою драми "Жидівка Вихрестка", яка принесла понад 70 доларів. Але ще кращі успіхи — моральні й матеріальні — принесли два наступні концерти в У.Р.Д. — 5. й 6. березня, які принесли для У.Р.Д. в Торонто кругло 400 доларів.

Бачимо, що тисячі миль віддалення між Едмонтоном і Торонто не є ніяким перешкодою для українського робітничого товариства в Канаді; для едмонтонських робітників справа Торонто така близька, як і своя власна і для них нема Едмонтому, Виніпегу або Торонто, а є тільки одна велика робітничая ідея — не лише на словах, а й на ділах.

На заході зараз передінок, бо тут роботи тривають від травня до листопада; та проте наші робітники зі всіх ділянок праці, хоч чекають ще на роботи, — одні на "тенку", як сніг стоїть, другі в місті, як сонце пригріє і т. ин. — всі вони принесли свої останні лепти на будову культурної робітничої твердині на сході. Можна радіти тільки, що ми ростемо, а українським робітникам за їх солідарність треба сказати: Честі Вам!

КОНЦЕРТ МУЗИКАЛЬНОЇ ТРУПИ "ТЕОРАН".

Віндзор, Ont.

Стараним відділом ТУРФДім в Форд Сіті, дні 5. березня ц. р. відбувся в Технічній Школі в Віндзорі, Ont. концерт Музичної Трупи "Теоран" з Дітройт, Міш.

Трупу "Теоран" організовано з осеню 1926 р. і під впливом провідом і за широго допомоги родини Стрельбицьких вона скоро успіла розвинути свої мистецькі сили, чого доказом були її 4 концертні виступи, на яких вона чарувала публіку своєю грою кожного разу.

Відділ ТУРФДім в Форд Сіті складає щиру подяку трупі "Теоран", як також її провідникові тов. Д. Стрельбицькому, за їхній труд в користь будови нашого Укр. Роб. Дому в Форд Сіті.

Ми сподіємося, що музична трупа "Теоран" буде і в майбутньому частіше загощувати до нас, скоро тільки наш У.Р.Д. буде викінчений.

ГЛУПОТА ЧИ КРУТАРСТВО.

Торонто, Ont.

Перебував я недавно кілька днів в Торонто, де попали мені в руки два патріотично-петлюрівські листочки. В першій хвилі не міг я нічого з них розібрати, хто, що й на що. Одна з них починається заголовком, який поділяю:

"Народ український! Сего року в січні обидомо свято десяти-рокочин самостійності і соборності України. Хвиля як глибоко зайшла в серця синів Неньки-України. Хвиля не забута ніколи в нашій історії. По кілька-сотий вийшли неволь з-під ярма свободи. Поставили царський престол і всі землі України заступилися як брати — сини одної Неньки і ще раз скропили святою кров'ю степи — вільні поля — створили Вільну Українську Республіку."

І ми Народ український сегодня тим ширше відсвяткуємо цю хвилю дорозу для нас, бо наша здобута Україна стоїть в ярмі ворогів."

Що це, — думаю собі — жарт, клин, глупота, чи безсмертне кривдство? Що-ж це за "Вільна Українська Республіка", що це за "наша здобута Україна", що "стоїть в ярмі ворогів"? Чому-ж вона "стоїть в ярмі ворогів", коли вона "здобута", "вільна" й "соборна"? А коли вона "стоїть в ярмі ворогів", то

чому-ж треба, щоб "Народ український" сегодня тим ширше відсвяткував цю хвилю? Чи може бути "дорога ця хвиля для українського народу", коли "Україна стоїть в ярмі ворогів"?

Читаю цю безграмотну плагіатну думку й догадуюся, що це патріотичне товариство влаштує "Величавий Концерт".

Ось як воно є: на пам'ятку, що "здобута Україна стоїть в ярмі ворогів", петлюрівські патріоти справляють святочний "Величавий Концерт".

Що-ж, — думаю, — радіють і святкують, що Петлюра поміг Паскуському здобути землі Західної України від "більшовицьких" українських селян і робітників і закувати їх в кайдани польської шляхти! Маєте чого радіти й святкувати.

Але читачу й другу дотечку — і знову та сама плагіатна.

"Свято української Леджовості" — звучить її заголовок, а там, — плакати можна, але зі сміху. Це така плагіатна, яку хіба тільки безграмотні телячі мозки могли-б створити. Ось вона знову в оригіналі:

"По кілька-сотий вийшли з-під ярма свободи на землях усієї України! Був це пам'ятний незабутий в нашій історії рік 1917. Всім роцц упала царська сваволя над білим Укр. народом, котрий зрівняв кайдани вікові — кинувся в обійми свого вождя-Петлюри-України, котрої самостійність як Вільної Української Республіки призначено в 1918 р. 22-го січня."

А закінчується та відозва покликком на "службу богу з панакхудою". Сторопля й мене бода піти на ту "службу богу". Молилися за "Неньку-Україну", молилися панакхудою, а закінчили — "вічна пам'ять".

Так петлюрівці в Торонто похоронили петлюрівську "неньку", бо певно того, що коли навіть визнаються поневолені Польщею, Румунією та Чехословаччиною українські землі, то будуть вони радянськими, а не петлюрівськими. Тому й "вічна пам'ять" співають.

Г. Гр.

ПОМІЧ ХОРОМУ ТОВАРИШЕВІ.

Форт Френсес, Ont.

На поміч хорому товаришеві Петрові Шварковому з села Кобилівки, п. Терембила, Галичина, поспішіть саїдукові товариші зі своїми щирими жертвами:

Форт Френсес, Ont.:
П. Лавреншин \$10.00; по \$5.00: Дж. Г. Росс, П. Козловський, В. Тригун, М. Олійник, П. Карпін, В. Мехота, М. Галанчик, І. Мілер; по \$3.00: Т. Олійник, М. Кочур, В. Гуменич, М. Собкович, М. Коваль, І. Голембівський, В. Козловський, М. Духицький, С. Семків, Г. Філяк; по \$2.00: І. Олійник, М. Драбик, Я. Служак, Ф. Романюк, П. Костур, З. Мельничук, П. Онішак, Я. Собкович, С. Романюк, І. Балус, І. Служак і С. Газінов; по \$1.00: П. Служак, П. Москаль, А. Балух, І. Ротач, К. Татарник, М. Березинський, К. Братанчик, Ф. Величенко, А. Зелений, І. Духицький, І. Кустур, М. Карпін, І. Курбер, Е. Леньк, Р. Москаль, І. Русяк, Т. Конвалік, М. Москаль, Н. Марковський; по \$0.50: А. Бешчук, В. Павлюк, Г. Соколовський, М. Соколовський, З. Луканій, Г. Шварков, В. Мазуркевич, А. Тронт; по 25 ц: С. Бакера і Л. Кубарко; М. Архутів 15 ц. Разом \$127.65.

Форт Вільям, Ont.:
Н. Семків \$5.00; по \$2.00: М. Тригун, М. Облуковський, І. Євчин \$1.50; по \$1.00: М. Філяк, П. Моквицький, Г. Янний, В. Костур, В. Бунда, В. Глуханюк, І. Костур, І. Гаврилович, В. Луканій, Г. Шварков, М. Маковський, М. Полгоза, В. Стояновський,

ПРОВІНЦІОНАЛЬНИЙ З'ЇЗД ТУРФДІМ В ЕДМОНТОНІ.

Цим повідомляємо всі відділи й товариства та загальне членство Товариства український Робітничо-Фармерський Дім в провінціях Альберті й Бритиш Колумбії, що провінційальний з'їзд ТУРФДім двох згаданих провінцій відбудеться в салі Українського Робітничого Дому в Едмонтоні під числом 10628 — 96 вулиця в днях 14, 15. і 16. квітня 1927 року з такою програмою:

1. Відкриття з'їзду.
2. Вибір верифікаційної комісії і провірення уповноважень делегатів.
3. Вибір президії з'їзду.
4. Привіт і звіт представника Ц.В.К. ТУРФДім.
5. Звіт Провінційального Комітету ТУРФДім і фінансовий звіт заряду Укр. Роб. Дому в Едмонтоні.
6. Звіти делегатів і делегаток від відділів і товариств ТУРФДім.
7. Вибір комісій: контрольної, маєтково-фінансової, пресо-резолюційної, організаційно-просвітної і драматично-музичної.
8. Засідання комісій і їхні справоздання.
9. Положення українських Робітничих і Фармерських Домів в Альберті й Бритиш Колумбії.
10. Справи Жіночої Секції.
11. Робітничо-фармерські діточі школи при відділах ТУРФДім.
12. Організаційно-освітня праця серед українських робітників і фармерів.
13. Справи Секції Молоді ТУРФДім.
14. Робітничо-фармерська преса.
15. Драматично-співацькі та оркестральні гуртки при відділах ТУРФДім.
16. Справа Бурси в Едмонтоні при Укр. Роб. Домі.
17. Вибір Провокму, контрольної комісії та ин. комітетів.
18. Закриття з'їзду.

Право представництва згідно з 8-им параграфом статута. Ключемо всі відділи й товариства ТУРФДім та його секції взяти в цьому з'їзді численну участь. Звізвемо братів робітників й фармерських організації прислати своїх делегатів, бо на з'їзді будуть обговорюватися й вирішуватися такі організаційні й освітні справи, які дотичать всіх українських робітників і фармерів.

Приймайте, товариші й товаришки, порадимося над своєю організацією, освітою та над своєю долею.

За Альбертський Провокм: За Ц.В.К. ТУРФДім:
І Кибановський, секр. М. Шатувський, секр.

Н. Луканій, Г. Баранік, Г. Бойчук, І. Бойко; по 50 ц: П. Дмитришин, Ф. Стахиря, Н. Мельничка, С. Баран, І. Ганчар, Ф. Романчук, А. Брилінська, А. Порковський 42 ц; по 25 ц: Я. Чухра, І. Муха, І. Цибульський, Г. Цибульський. Разом \$32.92.

Всім жертводавцям щира подяка.

За комітет: П. Лавреншин, голова; В. Тригун, секр.; М. Олійник, М. Духицький, контролери.

ПРОСЬБА О ПОМІЧ.

До односельчан с. Тишківця, п. Горденки, Галичина.

Вест Форт Вільям, Ont.

Дорогі Товариші односельчане! На дні отримав я з рідного села Тишківця листа від вишук. чл. "Прогресу", в якому він звертається до тишківських переселенців в Канаді й закликає до спільної зусиль до матеріальної допомоги будові "Народного Дому", що його хотять збудувати наші земляки в рідній салі.

Разом з листом одержав я й готову відозву в цій справі, яка звучить як саліду:

До тишківських земляків в Канаді й Зауценних Державях.

Ваші товариші, що залишилися в старім краю у своїх Тишківцях, думали, що добре послужать ділу просвіти, коли на кожному куті зложать у себе читальню. Так повстали в Тишківцях аж чотири читальні. Всі вони однак слабосилі, без відповідного кінцевого для удержання читальних членів і без вкладок.

Підписані громадяне рішилися на нове діло: залікувати першу з чети-

на них, били їх ніжними па-одинайцяти таборів полонених.

— Скільки-ж то він наших убив, оцей ангелок! — воркотили жовніри, підганяючи Поля прикладами. А малий Поль, котрий ніколи не вбивав, а пускав тільки з люльки мільяні баньки, не розумів, чому оці люди побивають його.

Полоненого повстанця Поля Ру, котрому було ледви чотири роки, жовніри національної армії повели до здобутого Парижа. Ще в північних передмістях відстрілювалися вміраючі повстанці, а в дільницях Елізейських Піль, Опері і в новій дільниці семираменної Звізди люди вже веселилися. Був гарний місяць — травень, цвили каштани широким бульварів, а під ними, довкола мраморових столів каварень, паничі пили рубінові наливки і жінки безжурно усміхалися.

Коли попри них проходили маленького комунара, вони кричали, що би видали його, Але старшина памятав приказ сотника і боронив Поля. За те їм віддавали других полонених — муштин і жінок. Вони плювали

(Кінець буде.)

І. ЕРЕНБУРГ.

ЛЮЛЬКА.

Оповідання з часів Паризької Комуні.

(Продовження.)

Але в робітників було мало гармат і мало куль, та й самих робітників було мало. А люди, що покинули Париж і жили тепер на давньому королівському дворі — у Версалу, підвозили кожного дня нових жовнів — синів несвідомих, обмежених селян Франції, та нові гармати, дарунок від злих Пруссів. Вони все ближче і ближше підходили до валів, оточуючи Париж. Вже багато фортив опинилося в їхніх руках, і більше ніхто не приходив на зміну вбитим гарматам, що разом з Люй Ру боронили форту Святого Вінцентія. Камінер тепер сам носив кулі, сам набивав гармату, сам стріляв, а помагали йому тільки два робітники, що остали при життю.

На колишньому дворі королів Франції запанувала веселість. На борзі влаштовані ко-

фейні з дошок не в силі були помістити всіх, що — бажали рубінових наливок. Попи у фіолетних рясх відправляли торжественні богослуження, підкручуючи грізно звисаючі вууси, генерали весело балакали з приїзшими пруськими офіцерами. І ліси лякє вже стали возитися з панськими чомоданами, пригтовляючись до повороту до найгарнішого зі всіх міст. Величавий парк, постронений на костях двацяти тисяч робітників, що день і ніч копали землю, рубали просіки, сушили болота, щоб не спінити речинця, назначеного Королем-Сонцем, вбиралася пралаторів в честь побіди. В день міди трубади надували свої шокі, камінні трітони девяти великих і сорок менших водограїв проливались слюзи лицеміря, а вночі, коли в Парижі пригашені вогні не роїлися на зеркальній пло-

щі хідників, нагло порхали серед зелених відблисків торжественних огнів, ракет з версальського двора.

Поручник національної оборони Франсуа д'Емонян при-віз свої суденні Габрієлі де Бонівет китицю ніжних лілей, що мали доказувати благо-родність і невинність його чувств. Лілеї були встромлені в золоту підставку, прикрашену сафірами і кулену у Версали в золотника з вулиці Ми-ра, котрий вівспів ще першого дня повстання вивести свої дорожчощини. Китицю при-несено також на знак побіди.

— Франсуа д'Емонян приїхав на день з паризького фронту. Він розказав суденні, що повстанців розбито. Завтра його жовніри візьмуть форт Святого Вінцентія і вступлять до Парижа.

— Коли пічнеться сезон в Опері? — спитала Габрієля.

Потім вони стали щебетати між собою про любові на всі застави, любові, які тільки можуть бути між героєм-женихом, що прибув із фронту і суденою, що вившала йому шовковий кашпук на тютюн. В

хвилі особливої ніжності, сти-скаючи рукою учасника важ-кого походу стан Габрієлі, по-маранчевої краси Франсуа сказав:

— Люба моя, ти не знаєш, я-кі вони жорстокі, оці комунари. Через далекий від бачив, як із форту Святого Вінцентія не-доросток стріляє з гармати. І представ собі, цей жорстокий Нерон вже курить люльку.

— Однеце ви всіх їх побі-те разом з дітьми, — зашебе-тала Габрієля, а перса її ста-ли сильніше підніматися під рубіною учасника походу.

Франсуа д'Емонян знав, що говорив. На другий день жов-ніри його полку дістали при-каз заняти форт Святого Він-центія. Люй Ру з двома робіт-никами, що осталися при жит-тю, стріляли жовнів. Тоді Франсуа д'Емонян велів зама-яти білим прапором, і Люй Ру, котрий чув про це, що білий прапор значить мир, перестав стріляти. Він думав, що жов-нірам жалко стало найгарні-шого зі всіх міст і що хочуть вікниці помиритися з Пари-зською Комуною. Три повстан-ці, курячи, з усмішкою ожа-

ли жовнів, а малий Поль, що не мав вже мила, щоб пускати баньки, наслідуючи батька, все ще держав люльку в у-стах і також усміхався. Але-ж як тільки жовніри підійшли до форту Святого Вінцентія, Франсуа д'Емонян велів тром із них, добрим савайським стрільцям, вбити трох пов-станців. Малоого комунара він хотів узяти живцем, щоб по-казати його своєму суденні.

Савойські стрільці вміли до-бре стріляти, і тому, як тільки увійшли на форт Святого Вінцентія, побачили трох лю-дей з люльками, що лежали біля гармати. Жовніри побачи-ли на гарматі маленького хлоп-чинку з люлькою, зніжковили і згадали — дехто святого Ісу-са, а другі тисячу чортів.

— А ти звідки тут взявся, гідка блонщина — спитав о-дин із савойців.

— Я правдивий комунар, — усміхався промовив Поль Ру.

Жовніри хотіли проколоти його вістрям, та старшина сказав, що сотник Франсуа д'Емонян казав привести ма-

лого комунара до одного з полонених.

— Скільки-ж то він наших убив, оцей ангелок! — воркотили жовніри, підганяючи Поля прикладами. А малий Поль, котрий ніколи не вбивав, а пускав тільки з люльки мільяні баньки, не розумів, чому оці люди побивають його.